EUROOPA KOHTU OTSUS (teine koda)

19. märts 2009 *

Kohtuasjas C-256/07,

mille ese on EÜ artikli 234 alusel Finanzgericht Düsseldorfi (Saksamaa) 16. mai 2007. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 31. mail 2007, menetluses

Mitsui & Co. Deutschland GmbH

versus

Hauptzollamt Düsseldorf,

EUROOPA KOHUS (teine koda),

koosseisus: koja esimees C. W. A. Timmermans, kohtunikud K. Schiemann, J. Makarczyk, P. Kūris (ettekandja) ja C. Toader,

* Kohtumenetluse keel: saksa.

kohtujurist: J. Mazák,
kohtusekretär: ametnik C. Strömholm,

arvestades kirjalikus menetluses ja 12. juuni 2008. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades kirjalikke märkusi, mille esitasid:

– Mitsui & Co. Deutschland GmbH, esindaja: *Rechtsanwalt* H. Nehm,

– Saksamaa valitsus, esindajad: M. Lumma ja C. Schulze-Bahr,

– Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: S. Schønberg ja F. Hoffmeister,

olles 21. oktoobri 2008. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus puudutab esiteks nõukogu 12. oktoobri 1992. aasta määruse (EMÜ) nr 2913/92, millega kehtestatakse ühenduse tolliseadustik (EÜT L 302, lk 1; ELT eriväljaanne 02/04, lk 307; edaspidi „tolliseadustik”), artikli 29 lõike 1 ja lõike 3 punkti a ning komisjoni 2. juuli 1993. aasta määruse (EMÜ) nr 2454/93, millega kehtestatakse rakendussätted nõukogu määrusele nr 2913/92 (EÜT L 253, lk 1; ELT eriväljaanne 02/06, lk 3), mida on muudetud komisjoni 11. märtsi 2002. aasta määrusega (EÜ) nr 444/2002 (EÜT L 68, lk 11; ELT eriväljaanne 02/12, lk 209; edaspidi „rakendusmäärus”), artikli 145 lõigete 2 ja 3 tõlgendamist. Teiseks puudutab eelotsusetaotlus rakendusmääruse artikli 145 lõigete 2 ja 3 kehtivust.

2 Finanzgericht Düsseldorf (Düsseldorfi maksukohus) esitas selle taotluse Mitsui & Co. Deutschland GmbH (edaspidi „Mitsui”) ja Hauptzollamt Düsseldorfi (Düsseldorfi kesktolliasutus; edaspidi „Hauptzollamt”) vahelises kohtuvaidluses, mille ese oli tollimaksude tagastamise taotlus.

Õiguslik raamistik

Ühenduse õigusnormid

3 Tolliseadustiku artikkel 29 sätestab:

„1. Imporditud kauba tolliväärtus on tehinguväärtus ehk ekspordiks ühenduse tolliterritooriumile müüdud kauba eest tegelikult makstud või makstav hind, mida on vajaduse korral korrigeeritud vastavalt artiklitele 32 ja 33, tingimusel et:

a) ostjal ei ole kauba käsutamisel või kasutamisel muid piiranguid peale nende piirangute, mis:

– on ühenduse piires ette nähtud õigusaktidega või millest kinnipidamist nõuab riigiasutus,

– piiritlevad geograafilist ala, kus kaupa võib edasi müüa

või

– ei mõjuta oluliselt kauba väärtust;

b) kauba müük ega hind ei sõltu mis tahes tingimusest ega lepingutasust, mille väärtust kauba väärtuse määramisel ei ole võimalik määrata;

c) ostja poolt kauba hilisemast edasimüügist, käsutamisest või kasutamisest saadud tulud ei laeku osaliseltki otseselt või kaudselt müüjale, välja arvatud juhul, kui hinda on võimalik vastavalt artiklile 32 sobivalt korrigeerida;

d) ostja ja müüja ei ole teineteisega seotud või kui ostja ja müüja on seotud, siis on tehinguväärtus tolliväärtusena aktsepteeritav lõike 2 alusel.

[…]

3. a) Tegelikult makstud või makstav hind on kogu tasu, mida ostja on maksnud või maksab imporditud kauba eest müüjale või tema kasuks ja mis hõlmab kõiki tegelikult makstud või makstavaid tasusid, mida ostja on maksnud või maksab müüjale imporditud kauba müügi eeldusena või mida ostja on maksnud või maksab kolmandale isikule müüja kohustuse täitmiseks. Makse ei tarvitse olla tehtud rahaülekandena. Makse võib olla tehtud akreditiivi või vabalt kaubeldava maksevahendiga, otseselt või kaudselt.

[…]”

4 Tolliseadustiku artikkel 67 näeb ette:

„Kui ei ole otseselt teisiti sätestatud, siis kuupäev, mida arvestatakse tolliprotseduuri, millele kaup on deklareeritud, kõiki sätteid kohaldades, on see kuupäev, kui toll tollideklaratsiooni aktsepteerib.”

5 Tolliseadustiku artikkel 236 sätestab:

„1. Impordi- või eksporditollimaks makstakse tagasi, kui on kindlaks tehtud, et selle summa tasumise ajal ei tulenenud see summa seadusest või selle summa kohta tehti arvestuskanne vastuolus artikli 220 lõikega 2.

[…]

2. Impordi- või eksporditollimaks makstakse tagasi või seda vähendatakse taotluse alusel, mis tuleb esitada asjakohasele tolliasutusele kolme aasta jooksul arvestades kuupäevast, kui selle tollimaksu summa võlgnikule teatati.

Seda tähtaega võib pikendada, kui asjaomane isik tõendab, et taotluse esitamist ettenähtud tähtaja jooksul takistasid ettenägematud asjaolud või vääramatu jõud.

Kui toll ise avastab nimetatud tähtaja jooksul lõike 1 esimeses või teises alapunktis kirjeldatud olukorra, maksab ta tollimaksu summa tagasi või vähendab seda omal algatusel."

6 Määruse nr 444/2002 põhjendused 5 ja 6 näevad ette:

„(5) Pärast vabasse ringlusse lubamist võib kauba defektset laadi arvesse võttes ostja ja müüja vahel kokkulepitud hinda teatavatel juhtudel muuta.

(6) Sellest tulenevalt peaks kehtivates eeskirjades olema selgesõnaliselt sätestatud, et [tolli]seadustiku artiklis 29 ettenähtud tehinguväärtuses oleks võimalik kõnealused erilised asjaolud arvesse võtta, kui rakendatakse vajalikke tagatisi ja kohaldatakse põhjendatud tähtaegu."

7 19. märtsil 2002 jõustunud määrus nr 444/2002 kehtestas rakendusmääruse artikli 145 uue redaktsiooni.

8 Selle artikli 145 lõiked 2 ja 3 sätestavad:

„2. Kui müüja korrigeerib pärast kauba vabasse ringlusse lubamist kauba eest tegelikult makstud või makstavat hinda ostja kasuks, siis võib seda [tolli]seadustiku artikli 29 kohase tolliväärtuse määramisel arvestada juhul, kui tollile tõendatakse, et:

a) kaup oli defektne [tolli]seadustiku artiklis 67 nimetatud hetkel;

b) müüja korrigeeris hinda garantiikohustust täites müügilepingu kohaselt, mis oli sõlmitud enne kauba vabasse ringlusse lubamist;

c) kauba defektset laadi ei ole asjaomases müügilepingus arvesse võetud.

3. Lõike 2 kohaselt korrigeeritud tegelikult makstud või makstavat hinda võib arvesse võtta ainult juhul, kui see on korrigeeritud 12 kuu jooksul pärast kauba vabasse ringlusse lubamise deklaratsiooni aktsepteerimise kuupäeva.”

Siseriiklikud õigusnormid

9 Saksa tsiviilseadustiku (Bürgerliches Gesetzbuch; edaspidi „BGB") 2. osa reguleerib võlasuhteid. Selle VIII peatüki I jagu sisaldab sätteid müügilepingu kohta.

10 Kui asjal esinevad puudused, on ostjal BGB § 437 kohaselt järgmised õigused:

„Kui asjal esinevad puudused, võib ostja, juhul kui on täidetud järgmistes normides sätestatud tingimused ja kui ei ole sätestatud teisiti:

1. nõuda § 439 alusel tagantjärele täitmist;

2. […] taganeda lepingust või alandada § 441 alusel ostuhinda;

3. nõuda […] kahju või […] tehtud kulutuste hüvitamist."

11 Kui ostja valib tagantjärele täitmise, on tal BGB § 439 lõike 1 kohaselt järgmised õigused:

„Ostja võib tagantjärele täitmise korral nõuda enda valikul kas asja puuduste kõrvaldamist või puudusteta asja üleandmist."

12 Kui ostja otsustab ostuhinda alandada, sätestab BGB § 441 järgmist:

„1. Lepingust taganemise asemel võib ostja alandada ostuhinda, teatades sellest müüjale […]

[…]

3. Hinna alandamise korral alandatakse ostuhinda, arvestades lepingu sõlmimise hetkel ilma puudusteta lepingu eseme väärtuse suhet tema tegelikku väärtusesse. Vajaduse korral toimub ostuhinna alandamine hinnanguliselt."

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

13 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu sõnul impordib Mitsui Jaapanist uusi Subaru marki sõidukeid, mida müüakse Euroopa Liidus turustajate vahendusel. Müüja-tootja annab nendele sõidukitele tehnilistele rikete ning muude puuduste korral kolmeaastase garantii. Selle garantii alusel hüvitab müüja-tootja Mitsuile kulud, mis viimasel on tekkinud kolmandatele isikutele antud garantii alusel ja eelkõige kulud, mis turustajatel on seoses garantiiga tekkinud kauba defektsuse tõttu. Mitsui teavitab iga kuu lõpus müüjat-tootjat osutatud garantiiteenustest ning järgneval kuul antakse talle krediitarve.

14 Mitsui esitas 13. juunil 2003 taotluse tollimaksude tagasimaksmiseks 2000. aasta juulis vabasse ringlusse lubatud sõidukitele garantiiteenuse osutamise eest hüvitatu alusel.

15 Hauptzollamti 27. mai 2004. aasta otsusega tagastati Mitsuile tollimaksud, mis arvestati Mitsui poolt 2002. aasta veebruarini müüjale-tootjale esitatud garantiiteenustega seotud arvete alusel. Seevastu jäeti rahuldamata taotlus tagastada tollimaksud 2002. aasta märtsist kuni 2003. aasta juunini osutatud garantiiteenuste alusel.

16 Hauptzollamt märkis siinkohal, et rakendusmääruse artikli 145 lõike 3 alusel võivad garantiikulud vähendada tolliväärtust vaid siis, kui imporditud kauba hinda on korrigeeritud 12 kuu jooksul pärast kauba vabasse ringlusse lubamist. Seda sätet tuleb kohaldada ka enne määruse nr 444/2002 jõustumist, st enne 19. märtsi 2002 tehtud tollivormistuste suhtes. 2000. aasta juulis vabasse ringlusesse lubatud kaupade osas saab arvestada üksnes hinna korrigeerimisi, mis on tehtud enne 2002. aasta veebruari, viimane kaasa arvatud.

17 Mitsui esitas selle otsuse peale kaebuse. Ta väidab, et tema tagastamise taotluse suhtes ei saa kohaldada rakendusmääruse artiklit 145, sest käesoleva garantii puhul ei ole tegemist hinna hilisema korrigeerimisega selle sätte mõttes, vaid lepingujärgse garantiikohustuse summa kindlaksmääramisega. Lisaks ei saa nimetatud sätet, mida on muudetud määrusega nr 444/2002, kohaldada enne 19. märtsi 2002, s.o enne määruse nr 444/2002 jõustumise kuupäeva imporditud ja vabasse ringluse lubatud kaupade suhtes. Nimelt on ühenduse õiguses ühenduse õigusaktide tagasiulatuva kohaldamise põhimõtteline keeld ja see keeld on kohaldatav just nimelt selliste materiaalõigusnormide suhtes nagu rakendusmääruse artikli 145 lõiked 2 ja 3.

18 Kuna Finanzgericht Düsseldorfil oli kahtlus tolliseadustiku artikli 29 tõlgendamise ning rakendusmääruse artikli 145 lõigete 2 ja 3 tõlgendamise ja kehtivuse osas, siis otsustas ta menetluse peatada ning esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1. Kas müüja-tootja maksed ostjale, mis tehti sellise garantiikokkuleppe alusel nagu vaidlusaluses asjas ja millega hüvitati ostjale tema [turustajate] poolt esitatud parandusarved, vähendavad [tolliseadustiku] artikli 29 lõike 1 ja lõike 3 punkti a tähenduses tolliväärtust, mis deklareeriti müüja-tootja ning ostja vahel kokku lepitud hinna alusel?

2. Kas esimeses küsimuses mainitud müüja-tootja maksed ostjale garantiiga seotud kulude hüvitamiseks kujutavad endast tehinguväärtuse korrigeerimist [rakendus]määruse artikli 145 lõike 2 tähenduses?

3. Kui vastus kas esimesele või teisele küsimusele on jaatav, siis kas [rakendus]määruse artikli 145 lõikeid 2 ja 3 kohaldatakse impordi suhtes, mille tollideklaratsioon aktsepteeriti enne määruse nr 444/2002 jõustumist?

4. Kui vastus kolmandale küsimusele on jaatav, siis kas [rakendus]määruse artikli 145 lõiked 2 ja 3 on kehtivad?"

Eelotsuse küsimused

Esimene ja teine küsimus

19 Esimeses ja teises küsimuses, mida tuleb käsitleda koos, küsib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt seda, kas tolliseadustiku artikli 29 lõiget 1 ja lõike 3 punkti a ning rakendusmääruse artikli 145 lõiget 2 tuleb tõlgendada selliselt, et kui pärast kaupade vabasse ringlusse lubamist ilmneb, et kaubad olid defektsed ja tõendatakse, et defektsus esines juba enne vabasse ringlusse lubamist ning see kuulub hiljem lepingujärgse garantiikohustuse alusel müüja-tootja poolt ostjale tagantjärele hüvitamisele, kusjuures aluseks võetakse ostjale tema turustajate poolt esitatud parandusarved, võib nende hüvitistega kaasneda nende kaupade tehinguväärtuse vähenemine ja seega ka nende kaupade müüja-tootja ning ostja vahel algselt kokku lepitud hinna alusel deklareeritud tolliväärtuse vähenemine.

20 Sellele küsimusele vastamiseks tuleb esmalt meenutada, et tulenevalt Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikast on tolliväärtuse määramist käsitlevate ühenduse õigusnormide eesmärk kehtestada tolliväärtuse õiglane, ühetaoline ja erapooletu süsteem, mis välistab suvaliste ja fiktiivsete tolliväärtuste kasutamise (6. juuni 1990. aasta otsus kohtuasjas C-11/89: Unifert, EKL 1990, lk I-2275, punkt 35, ja 19. oktoobri 2000. aasta otsus kohtuasjas C-15/99: Sommer, EKL 2000, lk I-8989, punkt 25). Tolliväärtus peab

seega vastama imporditud kauba tegelikule majanduslikule väärtusele ja hõlmama selle kauba kõiki osi, millel on majanduslik väärtus (vt 16. novembri 2006. aasta otsus kohtuasjas C-306/04: Compaq Computer International Corporation, EKL 2006, lk I-10991, punkt 30).

21 Eelotsusetaotluse esitanud kohus tuvastas, et Jaapani müüja-tootja müüs Mitsuile uusi sõidukeid. Imporditud kaupade deklareeritud tollivääртus vastas põhikohtuasjas hinnale, mis oli ühelt poolt müüja-tootja ning teiselt poolt Mitsui vahel algselt kokku lepitud. Kuna müüja-tootja andis müüdud uute sõidukite tehnilistele riketele ja muudele puudustele kolmeaastase garantii, pidi ta pärast hüvitama Mitsuile kulutused, mis viimasel nimetatud garantii alusel tekkisid suhetes kolmandatega isikutega.

22 Nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 21 märkis, on juhul, kui pärast sõiduki importi ilmneb, et see oli importimise ajal defektne, sõiduki tegelik majanduslik väärtus madalam kui vabasse ringlusse lubamise hetkel deklareeritud tehinguväärtus.

23 Tolliseadustiku artikli 29 lõiked 1 ja 3 ei täpsusta, kuidas tuleks käsitleda tollivääртuse arvestamise aluseks oleva tehinguväärtuse hilisemaid muudatusi.

24 Siiski on tegelikult makstud või makstav hind suurus, mida peab korrigeerima, kui see toiming on vajalik suvalise või fiktiivse tollivääртuse määramise vältimiseks (vt selle kohta 12. juuni 1986. aasta otsus kohtuasjas 183/85: Repenning, EKL 1986, lk 1873, punkt 16).

25 Eelkõige on Euroopa Kohus juba leidnud, et tuleb tunnistada, et kui hinnatavat, puudusteta müüdud kaupa kahjustatakse enne selle lubamist vabasse ringlusse, tuleb vähendada tegelikult makstud või makstavat hinda proportsionaalselt kahjuga, kui

tegemist on kauba kaubandusliku väärtuse ettenägematu vähenemisega (vt eespool viidatud kohtuotsus Repenning, punkt 18, ja kohtuotsus Unifert, punkt 35).

26 Samuti tuleb põhikohtuasja puhul tunnistada, et tegelikult makstud või makstavat hinda võib vähendada proportsionaalselt kauba kaubandusliku väärtusega varjatud puuduse tõttu, mille puhul on tõendatud, et see esines vabasse ringlusse lubamisel ja mis hiljem kuulus lepingujärgse garantiikohustuse alusel hüvitamisele ning millega võib kaasneda selle kauba tolliväärtuse hilisem vähenemine.

27 Nagu nähtub määruse nr 444/2002 põhjendustest 5 ja 6, täpsustas rakendusmääruse artikli 145 lõige 2 võimalust, mis on juba sätestatud tolliseadustiku enda artiklis 29. Rakendusmääruse artikli 145 lõige 2 määratleb tingimused, mille esinemisel võib tolliväärtuse määramisel arvestada vabasse ringlusse lubatud kauba eest müüja poolt ostja kasuks tehtud tegelikult makstud hinna korrigeerimist. Tegemist on kolme kumulatiivse tingimusega. Need on täidetud, kui tõendatakse, et kaup oli defektne hetkel, kui toll tollideklaratsiooni aktsepteeris, et hinna korrigeerimine tulenes enne kauba vabasse ringlusse lubamist sõlmitud müügilepingu alusel garantiikohustust täites ning kauba defektset laadi ei ole asjaomases müügilepingus arvesse võetud.

28 Samuti kujutavad müüja maksed ostjale, mis tehti garantiikokkuleppe alusel ja millega hüvitati sellele ostjale talle tema ostjate poolt esitatud parandusarved, endast tegelikult makstud või makstava hinna „korrigeerimist", sest rakendusmääruse artiklis 145 sätestatud mõiste „hinna korrigeerimine" hõlmab erinevaid juhte, sealhulgas ka tegelikult makstud või makstava hinna alandamist.

29 Järelikult tuleb kahele esimesele küsimusele vastata, et tolliseadustiku artikli 29 lõiget 1 ja lõike 3 punkti a ning rakendusmääruse artikli 145 lõiget 2 tuleb tõlgendada selliselt, et kui pärast kaupade vabasse ringlusesse lubamist ilmneb, et kaubad olid defektsed ja tõendatakse, et defektsus esines juba enne vabasse ringlusse lubamist ning see kuulub hiljem lepingujärgse garantiikohustuse alusel müüja-tootja poolt ostjale hüvitamisele, kusjuures aluseks võetakse ostjale tema turustajate poolt esitatud parandusarved, võib nende hüvitistega kaasneda nende kaupade tehinguväärtuse vähenemine ja seega ka nende kaupade müüja-tootja ning ostja vahel algselt kokku lepitud hinna alusel deklareeritud tolliväärtuse vähenemine.

Kolmas küsimus

30 Kolmandas küsimuses soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus Euroopa Kohtult teada, kas rakendusmääruse artikli 145 lõikeid 2 ja 3 saab kohaldada impordi suhtes, mille tollideklaratsioonid on toll aktsepteerinud enne 19. märtsi 2002, st enne nimetatud artiklit 145 muutnud määruse nr 444/2002 jõustumist.

31 Selles osas tuleb meenutada, et õiguspärase ootuse kaitse ja õiguskindluse põhimõtted on osa ühenduse õiguskorrast. Seega peavad ühenduse institutsioonid nendest kinni pidama (vt eelkõige 26. aprilli 2005. aasta otsus kohtuasjas C-376/02: „Goed Wonen", EKL 2005, lk I-3445, punkt 32 ja viidatud kohtupraktika).

32 Kuigi õiguskindluse põhimõttega on üldjuhul vastuolus ühenduse õigusakti ajaline kehtivus, mis algab enne selle avaldamist, võib see erandjuhul olla teisiti siis, kui seda nõuab üldine huvi ja kui huvitatud isikute õiguspärase ootuse põhimõttest on nõuetekohaselt kinni peetud (vt eelkõige eespool viidatud kohtuotsus „Goed Wonen", punkt 33) või kui selline mõju tuleneb selgelt asjaomaste ühenduse õigusnormide

sõnastusest, eesmärgist või ülesehitusest (vt selle kohta 9. märtsi 2006. aasta otsus kohtuasjas C-293/04: Beemsterboer Coldstore Services, EKL 2006, lk I-2263, punkt 21 ja viidatud kohtupraktika).

33 Määruse nr 444/2002 sätete sõnastus ega selle põhjendused, samuti seda õigusakti ettevalmistavad materjalid ei sisalda ühtegi viidet sellele, et rakendusmääruse artiklile 145 tuleks omistada tagasiulatuvat jõudu.

34 Vastupidi, tolliseadustiku komitee (tolliväärtuse sektsioon) aruandest (26. oktoobri 2001. aasta istungil tehtud järelduste kokkuvõte: TAXUD/906.2001, EN, lk 3) nähtub, et see „säte […] ei näinud ette tagasiulatuvat kohaldamist ega ka selle sätestamist, välja arvatud juhul, kui komitee sõnaselgelt sellist soovi väljendab". Viimasega ei olnud käesoleval juhul aga tegemist.

35 Nagu nähtub käesoleva otsuse punktidest 31 ja 32, ei tohi ühenduse õigusnormile omistatav mõju kahjustada ühenduse aluspõhimõtteid, sealhulgas õiguskindluse ja õiguspärase ootuse põhimõtteid.

36 Kuigi rakendusmääruse artikli 145 eesmärk on parandada õiguskindlust, nähes sõnaselgelt ette, et kauba hinna korrigeerimist võib arvestada juhul, kui kaup oli defektne impordi ajal, kahjustaks selle sätte kohaldamine kõnealuse põhikohtuasja puhul Saksa ettevõtjate õiguspärast ootust, sest – nagu märkis kohtujurist oma ettepaneku punktis 50 – Saksamaa tolliasutused kohaldasid juhul, kui tehinguväärtust oli pärast importimist kauba defektsuse tõttu korrigeeritud, tolliväärtuse määramisel tolliseadustiku artikli 236 lõikes 2 ettenähtud üldist kolmeaastast tähtaega.

37 Järelikult tuleb nentida, et rakendusmääruse artikli 145 lõiked 2 ja 3 ei kuulu kohaldamisele enne 19. märtsi 2002 tekkinud olukordade suhtes.

38 Eeltoodust tulenevalt tuleb kolmandale küsimusele vastata, et rakendusmääruse artikli 145 lõikeid 2 ja 3 ei saa kohaldada impordi suhtes, mille tollideklaratsioon aktsepteeriti enne 19. märtsi 2002.

Neljas küsimus

39 Arvestades kolmandale küsimusele antud vastust, ei ole neljandale küsimusele vaja vastata.

Kohtukulud

40 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule märkuste esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (teine koda) otsustab:

1. **Nõukogu 12. oktoobri 1992. aasta määruse (EMÜ) nr 2913/92 (millega kehtestatakse ühenduse tolliseadustik) artikli 29 lõiget 1 ja lõike 3 punkti a ning komisjoni 2. juuli 1993. aasta määruse (EMÜ) nr 2454/93 (millega kehtestatakse rakendussätted nõukogu määrusele nr 2913/92, mida on muudetud komisjoni 11. märtsi 2002. aasta määrusega (EÜ) nr 444/2002) artikli 145 lõiget 2 tuleb tõlgendada selliselt, et kui pärast kaupade vabasse ringlusesse lubamist ilmneb, et kaubad olid defektsed ja tõendatakse, et defektsus esines juba enne vabasse ringlusse lubamist ning see kuulub hiljem lepingujärgse garantiikohustuse alusel müüja-tootja poolt ostjale hüvitamisele, kusjuures aluseks võetakse ostjale tema turustajate poolt esitatud parandusarved, võib nende hüvitistega kaasneda nende kaupade tehinguväärtuse vähenemine ja seega ka nende kaupade müüja-tootja ning ostja vahel algselt kokku lepitud hinna alusel deklareeritud tolliväärtuse vähenemine.**

2. **Määrusega nr 444/2002 muudetud määruse nr 2454/93 artikli 145 lõikeid 2 ja 3 ei saa kohaldada impordi suhtes, mille tollideklaratsioon aktsepteeriti enne 19. märtsi 2002.**

Allkirjad